

T. H. Hukka

Anna minulle rauha

Anna minulle rauha

*T. H. Hukka on mielenterveystyössä toimiva psyko-
logi, joka haluaa välittää toivoa kaikille häpeän ja
huonommuuden kanssa kamppaileville.*

T. H. Hukka

Anna minulle rauha

© 2013 T. H. Hukka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-286-576-2

Kannen ja takakannen kuvat: © Henri Kähkönen

1. Luku

Joku viisas on kai sanonut, että ihmisen pitäisi välillä katsella itseään peilistä, ikään kuin ulkopuolisen silmin. Mutta jos katselija on likinäköinen tai suorastaan hahmotushäiriöinen, mitä muuta hän näkee kuin sumean, jäsentymättömän kuvan; jotakin, mikä hädin tuskin muistuttaa ihmistä? Ja mitä jos ei halua nähdä itseään, koska aavistaa näkevänsä peilissä irvikuvan, joka herättää ajatuksen ansaitusta kuolemasta tai väistämättömyydestä, hitaasta rappiosta? Kuka ylipäättään haluaa pitää silmänsä auki, jos näkee pelkkää sumeaa kaaosta; pirstaleita elämästä, jossa ei tahdo elää, tai viiltävän teräviä näkyjä kauhuista, joihin pelkää sisäisessä tyhjyydessään törmäävänsä?

Jos olisin halunnut nähdä itseni, minun olisi pitänyt tulla esiin peittojeni alta, naamioni ja suojamuurini takaa. Mutta en halunnut katsoa peiliin. Pelkäsin näkeväni todisteita siitä, mitä luin toisten ihmisten katseista. Sillä ulkoisesti, muiden ihmisten silmissä, olin juopon poika. Sisäisesti toivoin olevani jotakin muuta, mutta kaikki ympärilläni todisti henkisestä tylsistymisestä, avuttomuudesta ja mielensisäisestä ansasta, joka piti minut automaattiohjauksella; ainoana tavoitteena selvittää mahdollisimman vähin tunne-elämyksin siitä päivästä, tai edes seuraavasta hetkestä. Olin kuin koleaan syyssateeseen unohdettu liekakoira, joka makasi ulosteissaan jaksamatta laahata nälkiintynyttä ruumistaan suojaan

kylmältä kosteudelta. Se ei jaksanut enää edes ulista. Oikeastaan se häpesi päästää inahdustakaan. Se oli tietoinen nöyryyttävästä kurjuudestaan, eikä se halunnut tulla nähdyksi. Jos joku olisi sattunut huomaamaan sen, se olisi teeskennellyt kuollutta. Sillä on pienempi häpeä olla kuollut kuin hylätty. Olla hylätty on olla kuin ei olisi kukaan eikä mitään. Se on sitä, ettei kukaan näe tai välitä, vaikka näkisikin. Ja vaikka joku säälisikin sitä hylättyä rakkia tuomalla sille ruokaa, se ei enää jaksaisi avata suutaan nielläkseen mitään. Se ei välittäisi enää. Se olisi ollut niin kauan hylätty, ettei se enää voisi ymmärtää olevansa välitetty. Se kuolisi tietämättä, että joku olisi välittänyt.

En olisi halunnut enää välittää siitä, välittikö joku vai ei. Välittäminen tekisi kipeää, ja sellainen kipu olisi se kalikka, joka katkaisisi sen, mitä minunlaiseni aasin psyykkisestä selkärangasta oli enää jäljellä. Vietettyäni parisen vuotta isän kanssa kahden en enää tuntenut muunlaisia ihmisiä kuin niitä, jotka yrittivät olla katso-matta, ja niitä, jotka katsoivat pahasti. Kotini oli paikka, johon ei voinut kutsua vieraita. Isä oli vallannut alakeran, ja minä nukuin pienessä ullakkohuoneessa. Sellaisen rappioasteen saavuttamiseen oli tuhraantunut vain pari vuotta. Isä oli joskus ollut jotakin muutakin kuin juoppo kylähullu. Joku toimittaja oli kutsunut häntä jopa neroksi. Ehkä hän olikin joskus ansainnut sen nimen, silloin kun hänen aivoissaan oli vielä riittävästi soluja senlaatuiseen toimintaan. Ehkä hän oli ollut taiteellinen ja kekseliäs ja kaikkea sellaista, mitä ihmiset yleensä pitävät tyylikkäinä asioina. Meille, lähimmilleen, hän oli ehkä hyväntahtoinen, mutta itsekeskeisyydessään ajatte-

lematon hirviö. Me olimme saaneet kyseenalaisen etuoi-
keuden kasvaa hänen kanssaan; tai paremminkin, yrittää
kasvaa, mutta aloimme kutistua, kun emme enää mahtu-
neet hänen rajojensa sisäpuolelle.

Ensin lähti siskoni, sitten lähti äiti hänen perässään.
Siihen kysymykseen, miksi itse jäin kotiin, oli häpeällis-
tä vastata. Keksin tekosyitä. Ehkä jäin siksi, että olin ja
olen juopon poika. Ehkä minussa on samaa vikaa,
vaikken vetäytynytkään kyhjöttämään sohvaan tuttipul-
lojeni keskelle joka kerta kun maailma osoitti viileää
epäymmärtämystä neroudelleni. Ehkä olen ollut kutistu-
nut sielu, joka tiesi, että tuhoutuisi maailmalla yhtä var-
masti kuin tulee tuhoutumaan pikku hiljaa peittonsa alla.
Ei ole väliä lähteä maailmalle. On helpompaa kuolla
sinne missä on syntynytkin. Jos vain kärsisi vähemmän,
olisi helppoa odottaa elämän loppumista. Minun elämäni
oli elossa pysyttelemistä, jota ohjasi pelkästään tottu-
mus, ei minkäänlainen juovuttava elämänhalu. On tie-
tysti naiivia kuvitella, että populaaripsykologinen kirjal-
lisuus pystyisi hillitsemään alkoholistin varjossa kasva-
van sielun tuhoutumisprosessia. Väitän silti, että ne har-
vinaiset kerrat, jolloin ahdistuksesta kalpeana pakotin
itseni paikalliseen kirjastoon ja siedin virkailijan tietä-
väisen ilmeen hänen analysoidessaan syitä, miksi lai-
naan läheisriippuvuutta tai masennusta käsitteleviä kir-
joja, olivat jonkunmoinen hidaste siinä voimakkaassa
virrassa, joka veti minua isäni kohtaloon. Jokainen kau-
hunsekainen kurkistus psyykeäni heijastavaan peiliin
rakensi kenties kädensijan, jossa roikuin tovin, ennen
kuin virta taas tempaisi mukaansa. Mutta suurin osa
siitä, mitä teoreettisesti opin ihmisen psyykestä, jäi toi-

selle ymmärryksen tasolle, niin että saatoin siitä itsekse-
ni viisastella päiväkirjoihini, mutten mitenkään jaksanut
soveltaa sitä arkitodellisuuteeni.

Todellisuus oli minulle sitä, että kun isä oli juonut krapulakaljansa, minun hommani oli lähteä hakemaan hänelle uusia. Siinä ei ehkä ollut ulkopuolisen mielestä järkeä, mutta minulle oli. Kukaan ei kestäisi isääni ilman krapulakaljaa. Jos hyväntahtoinen hirviö ei saisi kaljojaan, hän muuttuisi vaaralliseksi ja alkaisi riehua. Ja jos hän riehuisi tarpeeksi rajusti, joutuisin lähtemään pois kotoa, eikä minulla ollut mitään paikkaa minne mennä. Ja ellen lähtisi pakoon, saattaisin joutua käyttämään voimakkeita häntä vastaan. Saattaisin vahingossa tai epätoivoisen raivon vimmassa satuttaa häntä. Ehkä tappaisin hänet, ja joutuisin vankilaan tai hullujenhuoneelle. Yhtä kaikki, joutuisin jonnekin muualle kuin peittoni alle, ja se tappaisi minut psyykkisesti. En halunnut muutosta, koska se oli mielessäni vain käsittämätön kauhu-kuva. Toisaalta halusin muutosta, koska elämäni oli pelkkää pelkoa; välillä sanatonta ahdistusta arkisen mielen taustalla, välillä konkreettista vaarantunnetta, välillä mystistä, sairauden rajamailla liikkuvaa kauhua. Jotain olisi pitänyt muuttaa, mutten enää kyennyt näkemään mitään positiivisia vaihtoehtoja muutokselle. Joskus olin vielä kuvitellut, että jotakin hyvää voisi tapahtua. Nyt tiesin, ettei ollut hyviä vaihtoehtoja. Oli vain pelottavia, kipeitä tai häpeällisiä vaihtoehtoja. Tai se, ettei mikään muuttuisi, ja alati odotuksissani häilyvästä katastrofista tulisi surullinen tosiasia.

Kyläkauppaan oli vajaa pari kilometriä matkaa, ja koska pyörästä oli rengas puhki, lähdin kävelemään sinne. Oli kevät, ja sulavan lumen alta paljastui kaikkea törkyä. Rapaa, liejua, öljymäisiä läikkiä, kaljatölkkejä, tupakan-
natsoja. Asfaltti oli sula, ja askeleeni muodostivat suhisevan rytmin repaleisten housunlahkeitten kanssa. ”Juopon poika, juopon poika, juopon poika...” Ohi ajavat autot sekoittivat mantrani. Jostakin tulvahti äkkiä raikkaampaa ilmaa, ja elämys nostatti mieleeni hämmäntävän muiston. Joskus olin ollut huolettomampi olento. Joskus olin ajellut pyörällä siskoni kanssa kauppaan jätskille sulien teitten aikaan. Taivaalla oli ollut puhtaita pilviä, ja elämä oli näyttänyt seikkailulta. Mutta mitä mieletöntä, epätoivoista taistelua elämä olikaan osoittanut olevansa! Oliko ihmisen kohtalo pettyä elämään? Pitikö jokaisen luottavaisen lapsen pettyä odotuksiinsa? Miksi kukaan ei ollut kertonut meille, että vuosien mittaan menetämme puhdasmieliset unelmamme, ja meistä tulee olentoja, jotka paaduttavat tunteensa ja piiloutuvat kuortensa alle välttääkseen epäonnistumisensa häpeän?

Kävelin eteenpäin, ja tyhjä, kellertäväksi likaantunut kangaskassi heilui kädessäni. Mieleni valtasi itsepintainen tarve heilutella kassia kuin lippua ja huutaa: ”Saastainen! Saastainen!” Tajusin pelätä sekoavani; en siis ollut vielä ihan seonnut. Pidättelin kättäni, ettei se heiluisi niin silmiinpistävästi. Olin jo lähes kaupalla ja aloin tarkkailla, montako autoa pihassa oli. Huomasin jännittyneeni. Toisaalta se tarkoitti sitä, etten ollut aivan välinpitämätön. Sillä miksi jännittäisin ihmisiä, jos en enää piittäisi mistään? Ehkä sitten välitin vielä, itsesuojeluvaiston takia tai muusta tahdottomasta syystä. En

olisi halunnut välittää. Sitä paitsi, jos olin sekoamassa, mitä sillä oli väliä, mitä tekisin? Voisin vaikka tempaista mukaani aurauskepin ja kokeilla, saako sillä jostain autosta tuulilasin hajalle. Tai hujauttaa jotain ihmistä selkään ihan vain siksi, että vihaan elämääni. Mutta vaikka tukahdutettu vihani saikin minut toisinaan lähes umpihulluksi, jokin pidätteli minua purkamasta vihaani toisiin ihmisiin. Jos jotakuta halusin satuttaa, satuttaisin itseäni. Ehkä äiti oli hoivannut minut myötäeläväksi ihmiseksi, enkä ollut pohjimmiltani vaarallinen muille kuin itselleni. Ja mitä väliä oli minusta? Kukaan tuskin edes huomaisi, että olin joskus ollut olemassa.

En heti tajunnut, että joku puhutteli minua, kun käännyin kaupan pihaan.

”Hei, missähän täällä on semmoinen lampi lähellä tietä?” joku kysyi, ja pysähdyin pelästyneenä. Puhuja ei ollut kukaan niistä ukoista, jotka kuluttivat kaupalla eläkepäiviään ja puhuttelivat huvikseen tutun tuttuja milloin milläkin tekosyillä. Edessäni seisoj lyhyehkö naispuolinen ihminen. Hänellä oli pitkä tukka ja myssy päässä. Kasvoja en uskaltanut katsoa yhtään pidempään. En halunnut hänen katsovan minua, joten en katsonut häntä. Miten hän ylipäättään uskalsi puhutella minua? Enkö näyttänyt tarpeeksi vastenmieliseltä? Luuliko hän minua normaaliksi ihmiseksi? Kesti useita sekunteja ennen kuin pystyin vastaamaan mitään. Siinä vaiheessa hän varmaankin tajusi, että olen paikallisen pohjasakan nuori mutta elähtänyt edustaja.

”Ai lampi?” sanoin vaikuttaen vähän hidasälyiseltä, jollaiseksi tosin itseni tunsinkin.

”Niin. Kaveri sanoi, että jossain lähellä tietä on kaunis lampi ja nuotiopaikka”, se naisihminen kysyi. Ääni oli miellyttävä, rauhallinen ja matalahko. Vilkaisin hänen kasvojaan. Hän olikin minun ikäluokkaani, muttei paikallinen. Paikalliset olisin tuntenut kouluajoilta. Hän oli jostain muualta, ehkä joku turisti tai jonkun tuttava. Mutta mitä sillä olisi väliä? Mitä sitten, vaikka hän luulisi minua normaaliksi ihmiseksi? Eihän se minusta tehnyt normaalia, eikä siis romahduttaisi uskomusmaailmaani. En kuitenkaan osannut päättää, yrittäisinkö esittää normaalia vai liioitella epänormaaliuttani. Oma itseni en voisi olla; se olisi kaikkein nöyryyttävintä.

”Ai joo se... No se... Öö... Se siis, se on...”

Katsoin häntä silmiin koko sen karmivan ajan, mitä kesti että sain sanotuksi nuo tyhjämerkityksiset sanat. Se, että hän tajusi, että tuijotin häntä ja puhuin puuta heinää, oli kuitenkin liian hävettävää. Käänsin äkkiä katseeni hänen keskivartaloonsa. Mutta senkin alueen tuijottaminen oli sairasta, joten silmäni tekivät rajun liikkeen sivulle ja sitten taivaalle. Sen jälkeen hän varmaan arveli, että olen niin hullu, että silmäni pyörivät päässä ja etten tiedä mikä on lampi.

”Onko se tästä tuonne päin vai tuonne?” hän kysyi sinnikkäästi ja auttoi minua viittoilemalla. Tajusin, ettei hullunkaan esittäminen onnistuisi riittävän hyvin. Jos aioin selvittää tilanteesta tulematta vieläkin vihamielisemmäksi itseäni kohtaan, minun oli sittenkin yritettävä olla likimäärin normaalin oloinen. Pakottauduin katsomaan häntä uudelleen suoraan ja aloin esittää tyylikkäästi hajamielistä henkevää nuortamiestä.

”Sori. Mie olin ajatuksissani. Se lampi, jota kaverisi tarkoittanee, on tuolla päin mistä mie kävelin, ja mie voin saatella siut sinne”, sanoin. Hän hymyili hermostuneen vinosti ja näytti muutenkin vähän pelästyneeltä. Äkkiä tajusin, että mieluummin vaikka kuolisin juuri siihen paikkaan kuin päästäisin hänet katoamaan jonnekin. Hän alkoi näyttää silmissäni sellaiselta ihmeolenolta, joita saattaisi tipahtaa taivaalta auttamaan epätoivoisia kuolevaisia siinä vaiheessa, kun kuolevainen alkaa olla hivenen seonnut. En halunnut päästä hänestä eroon; en siis saisi pelästyttää häntä. En saisi näyttää hullulta tai juntilta tai varsinkaan ikäänsä nähden psyykkisesti rappeutuneelta juopon omaisen huoltajalta.

”Etkös sinä ollut menossa kauppaan?” hän totesi kysyvästi, kun taittelin ostoskassini mytyksi käteeni.

”Ei oo niin kiire”, sanoin. ”Eikä tästä ole kuin muutama sata metriä sinne.”

”No joo... Kiitos sitten jo etukäteen”, hän totesi hiljaa. Lähdin kävelemään hänen kanssaan tienvartta kotia kohti. Ihmiset varmasti tuijottivat. Luulivat ehkä, että se muukalaisen näköinen tyttö oli joku parempikin tuttavani. Pilaisin siis hänen maineensa paikallisten silmissä, mutta ei silläkään kai ollut väliä, ainakaan minulle.

”Mistä päin sie olet?” kysyin melko pitkän vaivautuneen hiljaisuuden ja kymmenien askelten jälkeen.

”Syntyjäni vai viimeisimmän asuinpaikan mukaan?”

”No, ihan sama, kunhan kysyin, kun et näytä tutulta”, mutisin. ”Mietin että oletkohan tipahtanut ufon kyydis-

tä... Mutta tarkoitin sitä, että oot varmaan jostain muualta kotoisin kuin täältä.”

”Viimeksi on asuttu Lappeenrannassa. Nyt oon kaverin luona kylässä, ja syksyllä aloitan toivottavasti opiskelun Joensuussa, jossa meillä on nyt veljen kanssa asunto”, hän selitti hieman epäröiden. ”Sinä ilmeisesti asut täällä?”

”Joo”, sanoin tiedostaen, että kuulostan jurolta. Oli ihan ristiriitainen olo. Toisaalta pelotti älyttömästi, toisaalta olisin halunnut takertua häneen ja kuvitella hänet enkelihahmoksi, joka oli lähetetty taivaasta pelastamaan juuri minut hiipivältä maailmanlopulta. Lampi tuli näkyviin pienen mutkan jälkeen, ja kävelimme levikkeelle, pois maantieltä. Hän katseli maisemaa, ja pysähdyimme.

”Mitä varten sie tänne halusit?” kysyin. Hän vilkaisi minua ry pistäen hieman otsaansa.

”Mie vain halusin tulla katselemaan kaunista maisemaa. Se miun kaveri viihdyttää miun veljeä, ja mie ajattelin kuluttaa aikaa sillä välin jossakin kauniissa ympäristössä.”

”Kummallinen ajanviete”, sanoin.

”Ai miun veljen viihdyttäminen vai maiseman katseleminen?” hän kysyi ja hymyili aivan hivenen. Sekin oli pelottavaa, koska hän alkoi näyttää kauniilta. Katselin ja yritin olla katsomatta; hän oli liian mielenkiintoinen, jotta olisin voinut vain kääntyä pois ja kävellä kauppaan, mutta samalla kävin sisäistä kamppailua oman sairaal-loisen maailmani ja jonkin autuaan vaihtoehdon välillä.

”No... Lähinnä ihmettelin, että miten joku jaksaa katsella tätä paikkaa viittä minuuttia kauempaa. Tylsä lampi ja tylsää metsää, eikä mitään liikettä”, sanoin. Hän naurahhti.

”Ihan hyvin jaksan, tämä on kaivattua vaihtelua betoni-seinän tuijottamiselle. Istuskelen täällä varmaan ainakin puoli tuntia, jos tuo penkki on kuiva”, hän sanoi ja käveli lähemmäs puupenkkiä, joka oli asetettu lammen rannan suuntaan. Hän kokeili penkin pintaa ja huoahhti vähän harmistuneena. ”Harmi, vähän märkä... No, seisoskelen sitten vähän aikaa. Kiitos siulle, että opastit.”

”Tuota... Saat tämän kassin... Istu vaikka sen päällä”, sanoin ja ojensin hänelle ostoskassini. ”Mie käyn kaupassa ja kävelen tästä sitten ohi, niin voit antaa sen takaisin sitten.”

”No kiitos”, hän totesi, otti kassini ja laittoi sen penkille. En keksinyt mitään hämäästikään älykkäältä vaikuttavaa sanottavaa, joten peräännyin pois hänen luotaan. Jätin hänet sinne istumaan, ja kävelin kaupalle. Tuntui aika hullulta. Ostoksia tehdessäni aloin jo kuvitella kokeneeni jonkinlaisen harha-aistimuksen. Olinko oikeasti tavannut jonkun tytön, joka ei edes pelännyt minua, ja vieläpä puhunut hänelle? Kun lähdin kävelemään pois kaupalta kaljat muovikassissa hölskyen, pelkäsin löytäväni lammen rannalta pelkän ostoskassini. Hän olisi varmasti lähtenyt. Miksi hän haluaisi joutua kasvokkain minunlaiseni kanssa? Minulla oli likaiset vaatteet ja huolittelematon olemus. Näytin lommoposkiselta ja kiiluvasilmäiseltä nälkiintyneeltä ihmisoliolta. Hänen olisi suorastaan järkevää juosta pakoon. Minä olin käve-

levä katastrofi, tai vähintään riippakivi tai kahle. Minuun ei kannattaisi sekaantua. Minulle ei kannattaisi antaa toiveita yhtään mistään. Minulla ei olisi mitään annettavaa; ottaisin vain kaiken, kunnes toinen nääntyisi, ja jo alkujaankin marginaalinen elämänhaluni hiipuisi syyllisyyden puristuksessa olemattomiin.

Hän istui vieläkin penkillä. Kävelin penkin viereen, ja tuntui niin kuin jokin hämärästi tuttu pikkupenska olisi itkenyt liikutuksesta sisälläni. Kaljakassi kolahti penkinreunaan, kun istuin hänen viereensä.

”No? Joko kyllästyttää?” kysyin. Hän katsahti minua, mutta nyt hänen ilmeensä oli hämmentyneen utelias, ei enää hermostuneen huvittunut.

”Ei... Mutta kaveri soitti, että on tulossa hakemaan täältä kohtapuolin”, hän sanoi ja nousi. Hän pudisteli kangaskassia, taitteli sen ja ojensi minulle. ”Kiitos lainasta.”

”Eipä kestä”, sanoin nieleskellen ja vedin henkeä. ”Onko se siun kaveri siis takäläisiä?”

”On... Sie ehkä tunnetkin sen kouluajoilta”, hän sanoi. ”Vaikutatte saman ikäisiltä, ja miusta tuntuu, että olen nähnyt siut sen luokkakuvassa.”

”Eipä sillä ole väliä... En pidä nykyään niihin kavereihin yhteyttä”, sanoin.

”Keitten kanssa sie meinasit nuo sitten tyhjentää?” hän kysyi nyökäten kaljakassiini. Tuntui että punehduin häpeästä.

”No en yksin kuitenkaan. En mie juo arkisin... Tai siis, yleensä.”

”No hyvä”, hän totesi ja naurahti. ”Veljellä oli vähän sen sortin ongelmaa, mutta onneksi se on nykyään abso-lutisti.”

”Jotkut on fanaatikkoja”, mutisin. Hän katsahti tielle päin, ja arvasin hänen odottavan noutajaansa. Tuntui aika todennäköiseltä, että se noutaja olisi miespuolinen. Tietysti se olisi mies; joku niistä menestyksekkäämmistä koulukavereistani. Minun olisi parasta häipyä omaan loukkooni ennen kuin nolaisin itseni ja hänet.

”Entäs jos jäät tervehtimään?” hän kysyi vilkaisten mi-nua taas.

”Eikä... kun... parempi että menen kotiin.”

”No... Tuota... Ei tullut virallisesti esittäydyttyä, mutta mie olen Juuliska, ja ehkä satutaan toistekin näkemään.”

”Juuliska?” toistin hölmösti. En tajua miksi toistin sen nimen. En ollut tuntenut ketään sen nimistä, ja ehkä se kuulosti liian oudolta ollakseen minkään oikean ihmisen nimi. Hän naurahti hieman. Olin ilmeisesti kummallisen jähmeä. Outoahan se oli toistella toisen ihmisen puhetta. Ehkä se liittyi johonkin mielenterveysongelmaan tai hermostolliseen vikaan.

”Onko se kummallinen nimi täkäläisittäin?” hän kysyi.

”Ei... Tuota... Tuli vain mieleen joku vanha iskelmä Budapestistä. Ei tosin liity mitenkään tähän hetkeen”,

"Olin kuin koleaan syyssateeseen unohdettu liekakoira, joka makasi ulosteissaan jaksamatta laahata nälkiintynyttä ruumistaan suojaan kylmältä kosteudelta. Se ei jaksanut enää edes ulista. Oikeastaan se häpesi päästää inahdustakaan. Se oli tietoinen nöyryyttävästä kurjuudestaan, eikä se halunnut tulla nähdyksi. Jos joku olisi sattunut huomaamaan sen, se olisi teeskennellyt kuollutta. Sillä on pienempi häpeä olla kuollut kuin hylätty. Olla hylätty on olla kuin ei olisi kukaan eikä mitään. Se on sitä, ettei kukaan näe tai välitä, vaikka näkisikin..."

Joel asuu alkoholisoituneen isänsä kanssa syrjäytyneenä ja maailmalta paenneena; läheisriippuvuuden ja muutoksenpelon luomassa psyykkisessä ansassa. Häpeä tekee avun pyytämisestä nöyryytystä. Mutta nöyrytmättä ei löydä itseään, eikä löytämättä itseään löydä mielenrauhaa...

